

Valsts pārvaldes iekārtas likuma 12. pants

Virsraksts: Publisko tiesību līgumi; to nošķiršana no privāto tiesību līgumiem

Tēze: Lai nodrošinātu valsts pārvaldes funkciju efektīvu izpildi, iestāde likumā noteiktajā kārtībā var slēgt publisko tiesību līgumu. Valsts pārvaldes iekārtas likuma 12. pantā ir minēti četri publisko tiesību līgumu veidi – sadarbības līgums, administratīvais līgums, deleģēšanas līgums un līdzdarbības līgums. Vienlaikus minētā panta trešā daļa pieļauj, ka likumā var būt noteikti arī citi publisko tiesību līgumu veidi un nosacījumi, kas nav minēti šajā pantā.

Ja iestādes noslēgtajam līgumam piemērojamās tiesību normās tiešā tekstā nav noteikts, ka konkrēta veida līgums ir publisko tiesību līgums, jāvērtē līguma būtība un gala vārds šajā jautājumā ir tiesai.

Tēze: Lai nošķirtu publisko tiesību līgumu no privāttiesiska līguma, izšķirošais ir līguma priekšmets, kam jābūt publisko tiesību jomā, līguma kopējais raksturs un tajā ietvertie svarīgākie punkti. Svarīgi ir novērtēt arī līguma mērķi (publisko tiesību līgumu mērķis - efektīva valsts pārvaldes funkciju veikšana un sabiedrības labuma iegūšana) un konstatēt, vai eksistē cieša sasaiste ar publiski tiesiskajām tiesībām un pienākumiem.

Turklāt, ja ir šaubas, tad jāpieņem, ka publisko tiesību līgums ar privāttiesību elementiem kopumā aplūkojams kā publisko tiesību.

Tēze: Līguma neatbilstība no likuma izrietošajām formas un sastāvdaļu prasībām – piemēram, tas, ka līgumā nav norādes uz ārējo normatīvo aktu, saskaņā ar kuru ir noslēgts šis līgums, nevar būt pietiekams iemesls, lai konstatētu, ka attiecīgais līgums nav publisko tiesību līgums. Konkrēta līguma tiesisko dabu iespējams noskaidrot, izvērtējot tā atbilstību publisko tiesību līguma prasībām pēc būtības – proti, analizējot līguma mērķi, priekšmetu un saturu.

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta**

2006.gada 15. jūnija

SPRIEDUMS

Lietā Nr. SKA – 365

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators V. Jonikāns

senatore J. Briede

senatore I. Skultāne

piedaloties pieteicējam *O.B.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Veselības obligātās apdrošināšanas valsts aģentūras pārstāvei Indrai Dreikai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja *O.B.* blakus sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2006. gada 8. maija lēmumu, ar kuru izbeigta tiesvedība lietā, kas ierosināta, pamatojoties uz *O.B.* pieteikumu par bezpeļņas organizācijas sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Ziemeļaustrumu slimokase” 2004. gada 26. janvāra lēmuma atcelšanu, morālā kaitējuma atlīdzināšanu un starp bezpeļņas organizāciju sabiedrību ar ierobežotu atbildību „Ziemeļaustrumu slimokase” un bezpeļņas organizāciju Cēsu rajona pašvaldības uzņēmumu „Cēsu rajona poliklīnika” 2004. gada 15. janvārī noslēgtā līguma Nr. 3-1/15 normu atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] BO SIA „Ziemeļaustrumu slimokase” (turpmāk – slimokase) un BO Cēsu rajona PU „Cēsu rajona poliklīnika” (turpmāk – poliklīnika) 2004. gada 15. janvārī noslēdza līgumu Nr. 3-1/15 (turpmāk – līgums) par to, ka poliklīnika apņemas nodrošināt veselības aprūpes pakalpojumus slimokases dalībniekiem atbilstoši spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem un līgumam, bet slimokase apņemas veiktos pakalpojumus novērtēt un apmaksāt.

Par pakalpojumu minimumā ietilpstošo veselības aprūpes pakalpojumu sniegšanu un apmaksu 2003. gadā slimokase un poliklīnika bija noslēgušas līgumu Nr.3-1/42-2-3 2003. gada 7. aprīlī.

[2] Veicot poliklīnikā pārbaudi par medikamentu izrakstīšanu ar diferencētu apmaksu, slimokase konstatējusi, ka divās ārsta psihiatra *O.B.* izrakstītajās receptēs Nr. DE 757286 un Nr. DE 758908 uzrādīts nepareizs izrakstīto zāļu identifikācijas kods. Tādēļ slimokase ar 2004. gada 26. janvāra vēstuli Nr. 9/2-1-12 paziņojusi poliklīnikai, ka no tās izpeļņas atskaitīs Ls 31,87.

Pamatojoties uz slimokases vēstuli, poliklīnika 2004. gada 2. februārī izdevusi rīkojumu Nr. 4, ar kuru noteikusi ieturēt no ārsta *O.B.* Ls 31,87 par slimokases neapmaksātajām receptēm, jo tajās uzrādīts nepareizs medikamentu identifikācijas kods.

Izskatījusi *O.B.* sūdzību par iepriekš minēto rīkojumu, poliklīnikas galvenā ārste ar 2004. gada 20. februāra rīkojumu Nr. 06 to atcēlusi līdz jautājuma atkārtotai izskatīšanai slimokasē.

Slimokase, pārbaudījusi savus iepriekš izdotos aktus par atsevišķu poliklīnikas sniegto pakalpojumu neapmaksāšanu, 2004. gada 19. februārī izdevusi aktu Nr. 9/2-26, kurā norādīts, ka joprojām netiks apmaksātas divas ārsta *O.B.* izrakstītās receptes, kurās norādīti nepareizi medikamentu identifikācijas kodi.

Pamatojoties uz iepriekš minēto slimokases aktu, poliklīnika ar 2004. gada 1. marta rīkojumu Nr. 08 uzdevusi ieturēt no *O.B.* Ls 31,87 par divām izrakstītajām receptēm, kurās norādīti nepareizi medikamentu identifikācijas kodi.

[3] *O.B.* iesniedzis Administratīvajai rajona tiesai pieteikumu, kurā lūdzis atcelt slimokases 2004. gada 26. janvārī izdoto aktu Nr. 9/2-1-12, piedzīt morālo kaitējumu Ls 696, kas radies sakarā ar minētā akta izdošanu, kā arī lūdzis atcelt atsevišķus līguma starp slimokasi un poliklīniku punktus.

[4] Administratīvā rajona tiesa ar 2004. gada 27. decembra spriedumu atcēla slimokases un poliklīnikas līguma 10.2. pielikuma 5. punktu, atcēla slimokases 2004. gada 26. janvāra aktā Nr. 9/2-1-12 ietverto lēmumu no poliklīnikas atskaitīt Ls 31,87, uzdeva slimokasei atmaksāt pašvaldības aģentūrai „Cēsu veselības aprūpes centrs” ieturēto naudas summu Ls 31,87 un uzdeva pašvaldības aģentūrai „Cēsu veselības aprūpes centrs” atmaksāt *O.B.* no viņa ieturēto naudas summu Ls 31,87, noraidīja *O.B.* pieteikumu daļā par morālā kaitējuma atlīdzību.

[5] Slimokase 2005. gada 31. janvārī iesniegusi apelācijas sūdzību. Tā kā no 2006. gada 31. janvāra slimokase ir likvidēta, ar Administratīvās apgabaltiesas 2006. gada 13. marta

lēmumu atbildētāja pusē ir pieaicināta Veselības obligātās apdrošināšanas valsts aģentūra (turpmāk – VOAVA).

[6] Izskatījusi slimokases apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2006. gada 8. maija lēmumu izbeidza tiesvedību lietā, kas ierosināta, pamatojoties uz *O.B.* pieteikumu par slimokases 2004. gada 26. janvāra lēmuma Nr. 9/2-1-12 atcelšanu, morālā kaitējuma atlīdzināšanu un starp slimokasi un poliklīniku noslēgtā līguma normu atcelšanu.

[6.1] Apgabaltiesa konstatējusi, ka lietā ir strīds par to, vai slimokases akts Nr. 9/2-1-12, kā rezultātā ar poliklīnikas rīkojumu ieturēti no pieteicēja Ls 31,87 sakarā ar pieļautajām kļūdām par medikamentiem izrakstītajās receptēs, ir pamatots, kā arī par to, vai šis strīds ir izskatāms administratīvā procesa kārtībā.

[6.2] Ņemot vērā to, ka pārbaude, ko veica atbildētāja, notika par 2003. gada novembri un decembri un šīs pārbaudes rezultātā pieņemts akts Nr. 9/2-1-12, apgabaltiesa atzinusi, ka atbildētājas darbība vērtējama pēc tā līguma, kas bija spēkā attiecīgajā laika periodā, tas ir 2003. gada 7. aprīļa līguma Nr. 3-1/42-2-3.

[6.3] Saskaņā ar minēto līgumu izpildītājs – trešā persona – tobrīd poliklīnika – apņēmusies no 2003. gada 1. aprīļa līdz 2003. gada 31. decembrim sniegt veselības aprūpes pakalpojumus slimokases dalībniekiem atbilstoši spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem un līgumam, bet slimokase apņēmusies sniegtos pakalpojumus novērtēt un apmaksāt.

Valsts pārvaldes iekārtas likuma 12. pants noteic, ka, lai nodrošinātu valsts pārvaldes funkciju efektīvu izpildi, piekritīgā iestāde likumā noteiktajā kārtībā slēdz publisko tiesību līgumu. Publisko tiesību līgumu veidi detalizēti atrunāti likuma 61. pantā. Līgumā nav norādes uz ārējo normatīvo aktu, saskaņā ar kuru ir noslēgts šis līgums. No minētā izriet, ka līgums nav publisko tiesību līgums, bet ir civiltiesisks līgums, jo neatbilst tiem kritērijiem, kādiem atbilst publisko tiesību līgums.

[6.4] Līguma 22. punktā norādīts, ka izpildītāja veiktā darba kontroli veic kontrolārsts un kontroles rezultāti tiek noformēti ar aktu. Apgabaltiesa konstatējusi, ka aktā Nr. 9/2-1-12 paredzētā ieturējumu piemērošana ir veikta saskaņā ar minētā līguma 22. punktu sakarā ar to, ka poliklīnika nav nodrošinājusi līguma noteikumu izpildi. Minētajam slimokases aktam iztrūkst obligātā administratīvā akta pazīme – iestāde to nav izdevusi publisko tiesību jomā, tādējādi šis akts nav atzīstams par administratīvo aktu.

[6.5] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs strādāja poliklīnikā, pamatojoties uz noslēgtu darba līgumu. Saskaņā ar Darba likuma 79. panta pirmo daļu darba devējam ir tiesības ieturēt no darbiniekam izmaksājamās darba samaksas to zaudējumu atlīdzību, kas viņam radušies darbinieka prettiesiskas, vainojamas rīcības dēļ. Šāda ieturējuma izdarīšanai nepieciešama

darbinieka rakstveida piekrišana. Konkrētajā gadījumā nav saskatāma iestādes darbība publisko tiesību jomā, jo poliklīnikas rīkojums Nr. 08 attiecībā uz pieteicēju ir izdots privāto (darba) tiesību jomā. Strīdi, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām, ir izskatāmi vispārējās jurisdikcijas tiesā civilprocesuālā kārtībā.

[6.6] Administratīvā procesa likuma 282. panta 1. punkts noteic, ka tiesa izbeidz tiesvedību lietā, ja lieta nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā, līdz ar to apgabaltiesa atzīst, ka tiesvedība lietā izbeidzama, jo lieta nav skatāma administratīvā procesa kārtībā.

[7] *O.B.* par apgabaltiesas lēmumu iesniedza blakus sūdzību, norādot tālāk minētos argumentus.

[7.1] Pieteicējs norādījis, ka ar Ministru kabineta 2004. gada 26. oktobra noteikumiem Nr. 899 „Grozījumi Ministru kabineta 1997. gada 21. oktobra noteikumos Nr. 360 „Slimokasu izveides un darbības noteikumi”” noteikts, ka no 2005. gada 1. janvāra slimokasēm deleģētās valsts pārvaldes funkcijas veic VOAVA. Atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 12. pantam publisko tiesību līgumam ir jāatbilst ārējiem normatīvajiem aktiem. Ar Ministru kabineta 1997. gada 21. oktobra noteikumu Nr. 360 „Slimokasu izveides un darbības noteikumi” (turpmāk – noteikumi Nr. 360) 19. punkta spēkā stāšanos publisko tiesību deleģēšanas līgums starp slimokasi un VOAVA zaudēja spēku. Tādēļ 2005. gada 28. janvārī slimokase (tobrīd likvidējamā BO SIA „Ziemeļaustrumu slimokase”) vairs nevarēja pārstāvēt valsti attiecībās ar privātpersonu.

[7.2] Nav pamatots apgabaltiesas arguments, ka starp VOAVA un ārstniecības iestādēm noslēgtie līgumi, kuru priekšmets ir no valsts budžeta finansēto veselības aprūpes pakalpojumu sniegšana pacientiem, nav publisko tiesību līgumi. Likuma „Par sociālo drošību” 6. pantā ir noteikts, ka ikvienas personas tiesības saņemt no valsts budžeta apmaksātos veselības aprūpes pakalpojumus noteiktas kā vienas no sociālajām pamattiesībām. Šā likuma 34. panta pirmajā daļā paredzēts, ka persona var apstrīdēt un pārsūdzēt sociālo pakalpojumu sniedzēja lēmumu Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Tādēļ efektīvai pacientu sociālo tiesību aizsardzībai visām iestādēm, kas organizē un sniedz no valsts budžeta finansētos veselības aprūpes pakalpojumus, jābūt iekļautām vienotā valsts pārvaldes institucionālā sistēmā, kurā ārstniecības iestādes, ciktāl tās uz līguma pamata darbojas publiskajā jomā, ir VOAVA funkcionālā padotībā. Arī pacientam, kuram rodas pretenzijas par pakalpojumu, kas finansēti no valsts budžeta, pieejamību vai kvalitāti, ir tiesīgi iesniegt sūdzību augstākā iestādē – VOAVA.

[8] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja blakus sūdzību, norādot, ka pārsūdz slimokases faktisko rīcību, nevis administratīvo aktu, kā minējis sākotnējā pieteikumā. Tā kā slimokases un poliklīnikas līgumā nav paredzētas ārsta tiesības, bet funkcijas, kuras pārbauda, veic ārsts, tad, neļaujot ārstam pārsūdzēt līgumu, tiek aizskartas viņam Satversmes 92. pantā garantētās tiesības.

VOAVA pārstāve blakus sūdzību neatzina, paskaidroja, ka veselības aprūpes pakalpojumi tiek pirkti, tāpēc nonākuši pie secinājuma, ka līgums ir privāttiesisks, nevis publisko tiesību līgums. Ne līgumā, ne tiesību normās nav paredzēts, ka poliklīnikai noteikti jāietur no ārsta tās summas, ko neizmaksā slimokase. Savukārt ārsta un poliklīnikas starpā pastāv darba tiesiskās attiecības.

Trešās personas – Cēsu pašvaldības aģentūras „Cēsu veselības aprūpes centrs”, kas ir poliklīnikas tiesību pārņēmēja, pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 214. panta pirmajai daļai Administratīvo lietu departaments nolēma blakus sūdzību izskatīt bez trešās personas pārstāvja klātbūtnes.

Motīvu daļa

[9] Nav pamatots pieteicēja arguments, ka apelācijas sūdzību iesniegusi iestāde, kas šajā lietā vairs nebija administratīvā procesa dalībnieks, un tāpēc nebija pamata uzsākt apelācijas tiesvedību.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 34. pantam atbildētājs administratīvajā procesā tiesā ir Latvijas Republika. Atbildētāja pusē pieaicina iestādi, no kuras pieteicējs prasa attiecīgu rīcību. Pieteikumā kā atbildētāja pusē pieaicinātā iestāde norādīta slimokase. Taču, tā kā veselības aprūpes sistēmas reorganizācijas dēļ slimokases tika likvidētas un BO SIA „Ziemeļaustrumu slimokase” likvidēta ar 2006. gada 31. janvāri, apgabaltiesa pamatoti ar 2006. gada 13. marta lēmumu atbildētāja pusē pieaicinājusi VOAVA, jo, kā pareizi atzinusi apgabaltiesa, nav pieļaujama situācija, kad atbildētāja pusē nepastāv iestāde, kas pārstāvētu Latvijas Republiku.

Taču nav pamatots pieteicēja viedoklis, ka slimokase jau sākot ar 2005. gada 1. janvāri vairs nebija tiesīga pārstāvēt Latvijas Republiku, ņemot vērā grozījumus Ministru kabineta 1997. gada 21. oktobra noteikumos Nr. 360 „Slimokasu izveides un darbības noteikumi” (turpmāk – noteikumi Nr. 360).

Ar Ministru kabineta 2004. gada 26. oktobra noteikumiem Nr. 899 noteikumi Nr. 360 tika papildināti citastarp ar 19. punktu, kas noteica, ka ar 2005. gada 1. janvāri šajos noteikumos paredzētās slimokasu funkcijas veic aģentūra. Noteikumi Nr. 360, kas paredzēja

slimokasu izveidi, bija spēkā līdz 2005. gada 1. aprīlim. Turklāt slimokase kā juridiska persona likvidēta tikai ar 2006. gada 31. janvāri. Tādējādi Administratīvo lietu departamenta ieskatā slimokase bija tiesīga 2005. gada 31. janvārī iesniegt apelācijas sūdzību un tā apgabaltiesai bija jāizskata.

[10] Administratīvā procesa likuma 282. panta 1. punkts, pamatojoties uz kuru apgabaltiesa izbeigusi tiesvedību, noteic, ka tiesa izbeidz tiesvedību lietā, ja tā nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā.

Kādas lietas ir izskatāmas administratīvā procesa kārtībā, izriet no minētā likuma 103. panta pirmās daļas un 184. panta, proti, administratīvās tiesas veic kontroli pār iestādes izdota administratīvā akta vai faktiskās rīcības tiesiskumu, kā arī noskaidro privātpersonas publiski tiesiskos pienākumus un tiesības un **izskata strīdus, kas izriet no publisko tiesību līgumiem.**

[11] Atzīstot, ka līgums ir civiltiesisks, nevis publisko tiesību līgums, apgabaltiesa lēmumā minējusi būtībā tikai vienu argumentu – ka līgumā nav norādes uz ārējo normatīvo aktu, saskaņā ar kuru ir noslēgts šis līgums, un tāpēc secināms, ka līgums neatbilst tiem kritērijiem, kādiem jāatbilst publisko tiesību līgumam. Taču apgabaltiesa detalizētāk nav minējusi, kādi ir publisko tiesību līguma kritēriji, kuriem neatbilst šajā lietā vērtējamais līgums. Turklāt apgabaltiesas minētais arguments nevar kalpot par kritēriju publisko tiesību un privāto tiesību līgumu nošķiršanai.

Līdz ar to Administratīvo lietu departamenta ieskatā apgabaltiesa nav vispusīgi pārbaudījusi un izvērtējusi minēto līgumu, tā mērķi, priekšmetu un saturu, kas ir svarīgi, lai pareizi noteiktu, vai konkrētais līgums ir publisko tiesību līgums.

[11.1] Valsts pārvaldes iekārtas likuma 12. pants noteic, ka publisko tiesību līgumu valsts pārvaldes jomā slēdz piekritīgā iestāde likumā noteiktajā kārtībā, lai nodrošinātu valsts pārvaldes funkciju efektīvu izpildi.

Lai arī Valsts pārvaldes iekārtas likuma 12. pantā ir minēti četri publisko tiesību līgumu veidi – sadarbības līgums, administratīvais līgums, deleģēšanas līgums, līdzdarbības līgums, minētā panta trešā daļa pieļauj, ka likumā var būt noteikti arī citi publisko tiesību līgumu veidi un nosacījumi, kas nav minēti šajā pantā. Taču, ja likumā tiešā tekstā nav noteikts, ka konkrētais līgums ir publisko tiesību līgums, tad šis jautājums ir jāizšķir tiesai (*sal. A.Stucka. Administratīvās tiesības - Juridiskā koledža, Rīga, 2006, 129.lpp.*).

[11.2] Juridiskajā literatūrā norādīts, ka, lai nošķirtu publisko tiesību līgumu no privāttiesiska līguma, izšķirošais ir līguma priekšmets, kam jābūt publisko tiesību jomā,

līguma kopējais raksturs un tajā ietvertie svarīgākie punkti. Svarīgi ir novērtēt arī līguma mērķi (publisko tiesību līgumu mērķis - efektīva valsts pārvaldes funkciju veikšana un sabiedrības labuma iegūšana) un konstatēt, vai eksistē cieša sasaiste ar publiski tiesiskajām tiesībām un pienākumiem. Turklāt, ja ir šaubas, tad jāpieņem, ka publisko tiesību līgums ar privāttiesību elementiem kopumā aplūkojams kā publisko tiesību līgums (*sk. F. J. Paine. Vācijas vispārīgas administratīvas tiesības –Tiesu namu aģentūra, Rīga, 2002, 231.-232. lpp.*). Publisko tiesību līguma saturu var raksturot arī tas, ka līgumā vienai pusei tiek paredzētas tiesības kontrolēt vai vadīt līguma izpildi, piemērot sankcijas, apturēt līguma izpildi, to vienpusēji grozīt.

[11.3] Taču apgabaltiesa nav vērtējusi, vai līguma priekšmets – pakalpojumu minimumā ietilpstošo veselības aprūpes pakalpojumu nodrošināšana iedzīvotājiem – nav publisko tiesību jomā un vai līguma mērķis nav saistīts ar Satversmes 111. pantā valsts garantētā medicīniskās palīdzības minimuma nodrošināšanu ikvienam sabiedrības loceklim.

Minētās cilvēka pamattiesības nodrošināšanai Latvijā ir izveidota veselības aprūpes sistēma. Atbilstoši Ārstniecības likuma 4. pantam valsts garantētās veselības aprūpes finansēšanas kārtību, ārstniecības pakalpojumu veidus un apjomu, kuri tiek apmaksāti no valsts pamatbudžeta, kā arī šīs samaksas kārtību nosaka Ministru kabinets. 2003. un 2004. gadā bija spēkā Ministru kabineta 1999. gada 12. janvāra noteikumi Nr. 13 „Veselības aprūpes finansēšanas noteikumi” (turpmāk – noteikumi Nr. 13) un noteikumi Nr. 360. No šiem normatīvajiem aktiem izrietēja, ka slimokases mērķis bija nodrošināt kvalitatīvus un pieejamus veselības aprūpes pakalpojumus slimokases dalībniekiem par valsts budžeta līdzekļiem, slēdzot līgumus ar ārstniecības iestādēm (*sk., piemēram, noteikumu Nr. 13 5., 6.¹ punktu, noteikumu Nr. 360 10.5. apakšpunktu*). Turklāt cena attiecīgo pakalpojumu apmaksai tika noteikta stingri atbilstoši Ministru kabineta noteikumos sniegtajai formulai.

Tādējādi Administratīvo lietu departamenta ieskatā nav pamatots apgabaltiesas atzinums, ka līgums nav noslēgts saskaņā ar ārējo normatīvo aktu.

[11.4] Apgabaltiesa nav devusi savu vērtējumu līguma saturam, piemēram, līguma 2.4., 2.8., 2.14., 22. punktam, no kuriem izriet slimokases tiesības kontrolēt poliklīnikas darbību, līguma 16.1. punktam un 10.2. pielikuma 5. punktam, kas paredz slimokases tiesības piemērot soda sankcijas. Līguma 23. punkts paredz īpašu strīdus izskatīšanas kārtību starp slimokasi un poliklīniku, proti, strīdu izskatīšana tiek nodota VOAVA izveidotai Strīdus izskatīšanas komisijai.

[12] Ja, izvērtējot šā lēmuma 11. punktā minētos argumentus, apgabaltiesa atzīs, ka līgums ir publisko tiesību līgums un līdz ar to pakļauts administratīvās tiesas kontrolei,

apgabaltiesai arī jāvērtē, vai pieteicējam ir subjektīvās tiesības iesniegt pieteikumu par līguma, kas noslēgts starp slimokasi un poliklīniku, atsevišķu punktu atzīšanu par spēkā neesošiem. Administratīvā procesa likuma 31. pants noteic, ka pieteicējs ir privātpersona, kura griežas tiesā, lai tiesa izlemtu par publisko tiesību līguma spēkā esamību vai izpildi, taču atbilstoši panta otrajai daļai pieteikumu persona var iesniegt, ja tās tiesiskās intereses ir aizskartas vai var tikt aizskartas. Savukārt, kā izriet no minētā likuma 103. panta trešās daļas 2. punkta, tiesai jānoskaidro, vai publisko tiesību līgums dod administratīvā procesa dalībniekam noteiktas tiesības vai uzliek pienākumus.

Apgabaltiesa lēmumā pareizi ir atzinusi, ka, tā kā pieteicējs ir darba tiesiskajās attiecībās ar poliklīniku, viņa strīdi ar darba devēju ir izskatāmi civilprocesuālā kārtībā kā individuālie darba strīdi.

Pareizs Administratīvo lietu departamenta ieskatā ir arī apgabaltiesas secinājums, ka slimokases 2004. gada 26. janvāra vēstule poliklīnikai izriet no 2003. gada 7. aprīlī, nevis 2004. gada 15. janvārī noslēgtā līguma, un tā ir tieši saistīta ar minētā līguma darbību.

[13] Ievērojot šā lēmuma 11. punktā izteiktos argumentus, Administratīvo lietu departaments atzīst, ka apgabaltiesas lēmums nav tiesisks un tāpēc tas ir atceļams.

Nolēmuma daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 323. panta 2. punktu un 324. pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o l ē m a

atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2006. gada 8. maija lēmumu un nodot jautājumu jaunai izskatīšanai tai pašai tiesai.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators
senatore
senatore

V. Jonikāns
J. Briede
I. Skultāne